

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olser, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 307

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efter. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 5. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

Serbisk Folkeliv.

Landet med en egenartet Befolkning og urgamle Skikke.

—0—

Overalt i den saakaldte civiliserede Verden klæder den hvide Mand sig stort set paa samme Form, der raader de samme Anskuelse om mit og dit, om Kærlighed og Ægteskab, om Liv og Død. De samme Skikke og den samme Kultur er det bærende i Livets forskellige Forhold, varieret maaske og vidt forgrenet, dybere her og yderligere der, men til syvende og sidst dog rundet af den samme Rod.

Saa meget stærkere virker det derfor, at der indenfor Europas Grænser findes et Omraade, der endnu ikke er omdannet og tilslæbet af den europæisk-amerikanske materielle Kultur. Dette Omraade er

Balkan.

I politisk Henseende strækker det sig over Grækenland, Albanien, Rumænien, Bulgarien og Jugoslavien, og skønt Rumænien og Jugoslavien efter Verdenskrigen griber et godt Stykke ind i Mellemuropa, udgør Balkan generelt set en sluttet Enhed, til sit inderste Væsen særpræget og dybt adskilt fra Europa — en Adskillelse, der grunder sig paa det aarhundgamle tyrkiske Herredømme.

Det er praktisk talt kun i denne Landsdel, at man finder de sydslaviske Traditioner velbevarede, her finder man Sporene af Tyrkervældet, det er her Porten slaas op til Orienten, selv om det elektriske Lys, Sporvognen og Lastautomobilen gør sit bedste for at fordrive den flakkende Olieflamme og det skrydende Pakæsel.

Den serbiske Bondes og Bjergboens Levevis er uhyre primitiv. Hus og Hjem, Klædedragt, Sæder og Skikke har ikke forandret sig med Slægtens Gang. Lad os først kaste et Blik paa

Landsbyen.

Der gælder her, som i Rusland, en Skillelinie mellem Bjergby og Sletteby, Nord og Syd. I den førstnævnte bygger man mest af Træ og Typen er det gemanske Bondehus: to Værelser, Køkken og Stue, hver med sit Ildsted. Huset er af den karakteristiske Type med det spaandækkede Tag, hvis 4 Sider alle skraaner lige meget.

I den sydligere, men skovfattige Egn af Landet er Byggematerialet som oftest Sten, og Huset har to Etagers: Stuen, der rummer Køkken, Stald og Opbevaringsrum, medens man paa „første Sal“ finder en større og flere mindre Stuer. Dette gælder dog væsentlig kun de velhavende, hvoraf mange yderligere bygger en Fæstningsmur rundt om Huset. De fattige maa nøjes med et lille lerklinet Hus, eller, endnu værre, med en Køje af flettede Grene sammenkit-

tede med Ler og overdækket med et Halvtag.

I det simple 2-Værelses Hus findes som Regel ingen Vinduer, man klarer sig med det Lys, der kommer gennem den aabentstaaende Dør. Midt i det sædvanligvis lerstampede Køkken staar et Arnested, hvorfra Røgen maa søge sig Vej ud i fri Luft gennem Revner og Sprækker i Taget, da en Luksus som en Skorsten er en ukendt Ting. Kedelen, gerne af Ler, stilles direkte paa Gløderne. Kun sjældent benyttes en Trefod.

Fra Køkkenet fører en Dør ind til „Stuen“, der om Vinteren ogsaa benyttes som Soveværelse. Her er Trægulv og en Seng, stor nok til at rumme hele Familien. En Bænk og et Par Stole er Resten af det spartanske Udstyr. Om Sommeren sover Familien i et tilbygget Værelse, og det er mærkeligt nok det eneste Sted, hvor man finder Tilløb til en Smule Udsmykning. Muligt skyldes det, at man her har de Kister, der gemmer Døtrenes Brudeudstyr. Man vil sikkert give mig Ret i, at der maalt efter vore Begreber, skal nogen god Villie til at kalde dette Hus et Hjem.

De farverige Folkedragter.

Det, der først og stærkest tiltrækker sig de fremmedes Opmærksomhed paa disse Egne, er Nationaldragtens Bibeholdelse.

Dette gælder saavel de nordlige Stater, Ungarn og Rumænien, som den sydligste Grækenland, men da i særlig Grad den mellemliggende Rigsdal, Serbien. Medens i det øvrige Europa Nationaldragten næsten overalt er fortrængt af den vesterlandske Enhedsdragt, er det paa Balkan kun Bybefolkningen, der har antaget denne, medens Landbefolkningen langt overvejende sværger til det engang hævdvundne.

Naturligvis gælder der store Afvigelser i Dragternes Udseende og Karakter, men som Hovedtræk gælder hvidt som Grundfarve med rødt som den vigtigste Isæt. I Herzegovina og Dalmatien antager den et mørkere Præg, her er mørkeblaat og mørkerødt de fremherskende Farver.

Det ejendommelige ved Mandens Paaklædning er, at han gaar med Skjorten uden paa Benklæderne. Om Vinteren gemmes den dog i yderligere et Par Benklæder, der forneden mangler lige saa meget i Vidde, som de har for meget for oven. Jakken er blaa og forsynet med Snore paa Kryds og Tværs, næsten som vore hjemlige Hestgardister. Vesten, der pudsigt nok bæres uden paa Jakken, er det vigtigste af alle Klædningsstykkerne, og der er ingen Grænser for, hvad man kan ofre paa den af Guldbroderier, Spænder og Sølvknapper.

Kvindens Dragt

udmærker sig først og fremmest ved sin Vidtløftighed, og er en absolut Modsætning til visse andres, der aabenbarer mere end den skjuler. Over den hvide Bluse med de folderige Ærmer bæres en Vest af samme Facon som Mandens og ligesom denne prydet med Guld- og Sølvsnore eller for de fattiges vedkommende med Korstingsbroderi i rødt, gult og grønt. Den mørke Uldkjole holdes sammen omkring Livet med et svært Læderbælte med Sølvspænde. Desuden pynter den serbiske Kvinde sig altid med et Forklæde, gerne holdt i hvidt med Broderier i stærke Farver.

Strømper og Sko er uden alt Koketteri. Mænd og Kvinder gaar altid med den samme Slags tykke hjemmestrikkede Uldstrømper, og de svære, nærmest tøffelignende Sko holdes fast til Foden med en Læderrem, der snøres overkors om Vristen.

De unge Piger bærer gerne en lille rød Hue, under hvilket det ushinglede Haar ligger snoet i tykke Fletninger. Ældre Kvinder gaar som oftest med et Tørklæde, der er bundet saadan, at Knuden kommer til at sidde paa den ene Kind. For en Vesteuropæer ser det nærmest ud, som om de serbiske Kvinder gik med konstant Tandpine.

Balkans Kvinder arbejder haardt.

Den dybeste Skillelinie mellem Vesteuropæerens Livsanskuelse og Balkan, i hvert Fald i som den træder frem i Serbien, kommer til Udtryk i Forholdet mellem Mand og Kvinde. Serberkvindens fornemste Pligt er at føde saa mange Børn som muligt, en Pligt hun opfylder i rigeligt Maal. Børneflokkens Pasning og Opdragelse ligger alene paa hendes Skuldre, og man skulde derfor tro, det var tilstrækkeligt til at udfylde hendes Dag. Men det er det ikke — hun maa tillige bære Hovedparten af Sliddet for det daglige Brød. Hun skal altsaa passe Hjem og Børn, tilvirke Tøj til hele Familien, det vil sige, hun maa først spinde Ulden og væve Tøjet, hvoraf Klæderne skal syes, hun maa passe Faarene, der skal levere Ulden, og desuden paahviler næsten hele Agerbrugsdyrkingen hende. Der findes faktisk Egne paa Balkan, hvor man har vanskeligt ved at finde en arbejdende Mand — eller en ledig Kvinde.

Dette trælse Slid medfører naturligvis, at den serbiske Kvinde hurtigt ældes og taber sin Ungdoms Skønhed; men Kræfterne taber hun ikke, hendes Konstitution er stærk, og det er ikke ualmindeligt paa Balkan at træffe 100-aarige Kvinder, der er i fuldt Vigør.

Denne bagvendte Tankegang har sin Oprindelse dels i den muha-

medanske Livsanskuelse, dels i Tyrkervældet, der medførte, at Manden altid maatte være krigsberedt, medens de hjemlige Sysler maatte varetages af Kvinden. Noget tilsvarende saa man jo i de krigsførende Lande under Verdenskrigen, hvor Kvinderne maatte erstatte Mændene baade i Værkstedet og paa Marken.

Tydeligvis er en Forandring ved at gøre sig gældende for Balkan, først naturligvis i Storbyerne, svagere paa Landet, hvor det f. Eks. endnu er Skik, at til Selskab sidder Mændene i livlig Passiaren rundt om Bordet, mens Kvinderne staar tavse langs Væggene og ser til — hvis de ikke varter op.

Og dog ringeagtes Kvinden paa ingen Maade — tværtimod, Paa sin Visagter og tilbeder den serbiske Mand sin Hustru højere, end Vesteuropæeren gør. At forgribe sig paa en Kvinde, regnes for den sværeste af alle Forbrydelser, hun er hellig og ukrænkelig, og under Krigtidens Hærgen og Plyndren har mere end en Kriger reddet Livet, blot fordi han stod under en Kvindes Varetægt.

W. H. C.

Christian Richardt.

—0—

Alle dette Blads Læsere kender vist de herlige Sange som: „Sov mit Barn, sov længe“, „Altid frejdig, naar du gaar“, „Lær mig Nattens Stjerne“, „Velkommen Lærkelil“, og ved ogsaa, at de er digtet af Christian Richardt.

Denne saa afholdte Digters ydre Liv hengled jævnt uden store Omvekslinger. Han er født i København 1831. Faderen var Varemægler. Moderen var meget religiøs, og efter hende arvede han det religiøse Sind.

Da han voksede til, begyndte han at studere, og i 1857 tog han teologisk Embedseksamen.

Richardt forblev i København til 1866 og deltog flittigt i Studentertlivet. 1861 udsendte han sin første Digtsamling. Ved denne opnaede han at faa et Rejselegat og drog til Jerusalem. Men paa Hjemvejen slap Pengene op, og fra Byen Joppe skrev han hjem til Kulturministeriet, under hvilket Legatet sortererede, at naar det havde sendt ham afsted, maatte det ogsaa sørge for at faa ham hjem igen.

Og hjem naaede da ogsaa Chr. Richardt. 1866 blev han Forstander paa Tune Højskole, men til denne Gerning egnede han sig ikke rigtig, og i 1872 blev han kaldt til Storehedinge som Kapellan.

Efter nogle Aars Virksomhed her forflyttedes han til hans Ørsted paa Fyn, og i Aaret 1886 blev han kaldt til Præst ved Vemmetofte adelige Frøkenkloster, hvor han forblev til sin Død 1892.

Af større Værker, der foreligger fra Chr. Richardts Haand, kan

nævnes „Tornerose, et Eventyr“, heri forekommer „Altid frejdig, naar du gaar“, og Sangdramaet „Drot og Marsk“, som er opført paa det kgl. Teater. — Af større Digte kan nævnes hans herlige: „Vort Land“ og „Fadervor“, „Vort Land“ indledes med følgende herlige Vers:

Venner, ser paa Danmarks Kort, ser, saa aldrig I det glemmer! Til hver Plet har faaet Stemmer; thi det Fædreland er vort! Maalt med Verden er det lille, derfor ingen Plet at spille, maalt med Hjertet er det stort, der er Danmarks Saga gjort.

Christian Richardt var en god dansk Mand, som har besunget Danmark smukt, men dertil var han ogsaa en dyb alvorlig Kristen. Det danske Folk skylder Chr. Richardt stor Tak for alle de alvorlige, inderlige, kristelige Smaasange, som han har skænket os. De vil aldrig blive glemte.

Der er bleven sagt om ham, at han sang Evighedstonen ind i Mennesker, og det passer. Foruden de foran nævnte Sange kan nævnes: „Lad Lykkens Ganger springe“, „Flyv ud, mit Korn i Mulde“ og „Du, som Vejen er og Livet“. Denne sidste og „Altid frejdig“ og „Et Kors, det var det haarde, trange Leje“ staar i Salmebogen.

I Højeruplund paa Stevns Klint er der rejst et Mindesmærke for Chr. Richardt.

Honning giver Sundhed og Styrke.

Langt bedre end mangt et dyrt, kraftgivende Kunstprodukt.

—0—

Efter et svejtsisk Fagskrift bringer Tidsskrift for Biavl i sidste Nummer en Artikel om ovennævnte Emne. Vi gengiver et Uddrag af den interessante Afdeling:

Allerede i Oldtiden var Honning paa Grund af dens fortrinlige Egenskaber yndet og meget efterspurgt. Gennem Middelalderen anvendte man den til Sødning af Maden, men særlig brugte man den, naar det gjaldt at bage lækre Kager. Senere med den opblomstrende Fabrikation af det billige Sukker blev Honningen næsten trængt helt ud af Husholdningen. Alligevel glemte Folk ikke dens Værdi: paa Grund af dens desinficerende og helbredende Virkning ved Forkølelsessygdomme fandt den Anvendelse som Lægemedel.

Men først i den nyere Tid kom Honningen til sin Ret. Den videnskabelige Forskning havde opdaget dens høje Næringsværdi, dens lette Fordøjelighed og dens fremragende bloddannende Virkning. I Sanatorier og Børnehjem, hvor man fulgte de videnskabelige Resultater ægte Honning blandet med varm Mælk i længere Tid og i Praksis gav Patienterne stigende

Mængde at drikke, opnaede man de allerbedste Resultater. Men ogsaa i Militæret og Sportsfolkene i vore Dage har taget Honningen i Brug som Fødemiddel, idet de har erfaret, at Honningen meget hurtigt optages i Blodet og derved virker styrkende og bevarende paa Legemets Kræfter. Hvor det paa strenge Marchture gælder at sætte Rekorder, lever mange udelukkende af Honning. De giver Afkald paa Kød, Ost, Æg o. lign., som ellers gjaldt for at være kraftige Næringsmidler, fordi de ikke virker nær saa hurtigt, og tilmed kræver de et større Arbejde af Maven.

Tillige er Honningen en udmærket Varmekilde; — vi forstaar saa vel nok, hvorfor den amerikanske Sydpolsforsker Byrd paa sin Rejse til Sydpolen havde taget 500 Pd. Honning med som Rejseproviant. Men endnu findes der mange, som anser Honning for en Luksusartikel, — det var kun at ønske, at store Dele af Befolkningen vilde gøre mere Brug af ægte Honning som Næringsmiddel.

Ved Rekonvalescens og ved Udmattelsestilstande — Tilfælde, hvor Maven alligevel ikke maa overlades — vilde man ved Anvendelse af dette Naturprodukt i det mindste gøre lige saa gode Erfaringer som med mangt et dyrt, kraftstyrkende Kunstprodukt, som gennem paatrængende Anbefalinger er saa opreklameret, at det altid nok skal finde sin Aftagere.

Frelst.

Fortælling fra det Engelske.

— 0 —

Robert Meriton stod fuldstændig paa bar Bund. Han havde denne Morgen gjort sit sidste forgæves Forsøg paa at faa Arbejde og da alle hæderlige Udveje var lukkede, besluttede han at skaffe sig, hvad han behøvede for ikke at sulte, ad mindre hæderlige Veje.

Han laa gemt i et tæt Krat og spejdede med hungrige Blikke mod det Hus, hvor han havde tænkt at faa afhjulpet sin værste Nød. Han havde allerede anstillet sine Betragtninger og fundet, at der var de bedst mulige Udsigter til, at det vilde lykkes.

Huset laa noget ensomt — der fandtes ingen anden Bolig i Nærheden — og en gammel Mand og hans Datter samt to Tjenestpiger, som sov i en tilbygget Fløj paa Gaarden, var ikke nok til at skræmme en Mand, som stod ved Fortvivlelsens Rand. Han haabede dog at Husets Beboere vilde være kloge nok til ikke at gøre Modstand, thi han vilde nødig anvende Vold imod dem.

Mørket brød frem, og Husets Vinduer lyste med et varmt Skin, som han syntes haanede ham, der laa dirrende af Kulde og udmattet af Sult derude under aaben Himmel. Han forestillede sig den Hygge og Fred, som herskede derinde, og hans Hjerter hærdes ved Tanken om hans egen Elenighed.

Nu slog Kirkeklokken i Byenti og Lysene forsvandt for straks efter at vise sig i to andre Vinduer, det ene lige over Indgangsdøren, det andet under Tagkælgene. Dette sidste forsvandt snart, men det andet lyste vedblivende gennem Mørket. Elleve — tolv — et forkyndte Uret fra Kirketaarnet, og endnu straalende Lyset fra Vinduet.

Robert Meriton rejste sig fra sit Gemmested og strakte sine sammentrekne, kolde og stive Lemmer. Derefter sneg han sig

hen ad den lille Gangsti, ivrigt lyttende efter den mindste Lyd, og holdende et rustent Jernrør i højre Haand, hvilket han havde samlet op fra en Skarndyngede ved Vejen, Lyset brændte ganske vist endnu, men han følte sig halvdød af Sult, at han ikke kunde modstaa længere. Han listede sig hen til Haveporten, aabnede den sagte og gik med lydløse Skridt over Græsplænen. Foran Huset standse han raadvild. Hvorledes skulde han ubemærket kunne skaffe sig Adgang; thi nogen — muligvis Husets Herre selv — var endnu i Bevægelse, og kunde hvert Øjeblik tilintetgøre hans Plan.

Han følte paa Vinduerne: de var lukkede.

Han sneg sig om til Bagsiden af Huset; den var ogsaa uindtagelig.

Modfalden vendte han om til Facaden, og besluttet paa at forsøge alle Indgange, inden han med Magt brød sig Vej, drejede han Haandtaget paa Indgangsdøren om. Til hans Forbauselse gav Døren efter, og i næste Minut stod han i Forstuen. Forsigtigt sneg han sig frem til den anden Dør, som han sagte aabnede, og som førte ind til et Værelse, der var svagt oplyst af Maanen. Han kunde tydeligt skimte de gammeldags Møbler og Boghylder, som var fulde af Bøger fra Gulv til Loft.

Ved enhver anden Lejlighed vilde Synet af dette rigt forsynede Bibliotek have foraarsaget ham megen Glæde, thi han elskede Bøger; men nu ærgrede de ham blot. Skrivebordsskuffen indeholdt heller ikke andet end Papir og værdiløse Smaating.

Han forlod Værelset, og efter at være kommen ud i Forstuen igen, lyttede han atter spændt. Men alt var stille.

Han tøvede et Øjeblik, men smilede saa ad sin Frygt og satte Foden paa det nederste Trappetrin. Men nu naaede en Lyd hans Øre, en Dør aabnedes, og en Lysstribefaldt ned over Trappen og kastede et svagt Skær over Forstuen, hvor han stod. Nogen gik deroppe med en Lampe i Haanden.

Meriton vidste ikke, hvad han skulde gøre, om han, i Fald han blev opdaget, skulde fare frem mod den gamle Mand — thi han antog for givet, at det ikke kunde være nogen anden — eller om han skulde skjule sig, til alt igen var roligt. Der var ikke lang Tid til at overveje, thi Skridtene deroppe nærmede sig Trappen.

— Jeg maa have ladet den lige nede i Biblioteket, mumlede en Stemme, og da Meriton løftede Blikket, saa han en ældre Mand, som med en Lampe i Haanden begyndte at gaa ned ad Trappen.

Han trak sig skyndsomt hen i Skyggen.

Tre Skridt gik Manden nedad, men saa — Meriton saa tydeligt, hvordan det gik til — traadte han fejl og faldt med Lampen i Haanden ned ad Trappen.

Lampen eksploderede, og i næste Øjeblik slog en Ildslue op ad Trappen.

Meriton for sammen og trak den halvt afmægtige Mand bort fra Ilden. Blændet og maalløs støttede den gamle sig mod sin Befrier.

Men pludselig kom der et Udtryk af Rædsel og Fortvivlelse over hans Ansigt, og med et hjerteskrig vilde han løbe op ad Trappen.

— Ethel! Ethel! raabte han fortvivlet og faldt besvimet om.

Nu forstod Meriton den frygtelige Stilling, han havde bragt sig selv i. Ved hans Fødder laa Fa-

deren bevidstløs, mens Datteren af Ilden var forhindret i at slippe ud.

Et Rædselsskrig lød gennem Huset. Med Ansigtet skjult i Hænderne fo'r Meriton fremad — opad — gennem Ildhavet, som sved Klæder og Skæg paa ham. Men han slap igennem, og deroppe mødte han en ung Pige, som fortvivlet raabte:

— Min Fader, min Fader!

— Han er i Sikkerhed, svarede Meriton. Men De selv! Fremad! Vi har ikke et Øjeblik at spille!

— Og han greb uden videre den unges Piges Arm og trak hende tilbage til det Værelse, hun netop havde forladt.

— I smalle Strimler! raabte han, idet han kastede det Lagen, han havde taget fra Sengen, hen til hende og i vild Fart selv rev det andet i tre lange Strimler, som han knyttede sammen med det, den unge Pige havde faaet i Orden. Saa bandt han den ene Ende af Tovet til Sengen og den anden om den unges Piges Liv.

— Mod! raabte han. Hold Dem fast med Hænderne og stol paa mig!

Han løftede hende over Vinduesposten og begyndte at fire hende de 40 Fod ned, som skilte Vinduet fra Jorden. Varsom lod han Tovet glide, men det var næppe kommet halvvejs ned med sin Byrde før Luerne med hvæsende Lyd trængte ind i Værelset og indhyllede alt med en kvælende Røg.

Meriton gispede efter Luft. Giftige Dampfyldte hans Lunger, og han troede, at Aarerne i hans Tinding skulde briste.

Heden blev uudholdelig.

Ildsluerne slikkede allerede hans Ansigt og Hænder, og hans Sanser begyndte allerede at blive omtaagede, da et Raab sagde ham, at den unge Pige velbeholdent var naaet til Jorden.

Med en overmenneskelig Kraftanstrengelse sprang han selv ud gennem Vinduet og begyndte at fire sig ned; med han var ikke kommet langt, da Lagetovet brast og han styrtede ned.

Ilden havde brændt det over.

— — —

Da Meriton atter vaagnede, laa han paa en Seng, og to Ansigter, som han svagt erindrede sig, var bøjet over ham — en gammel Mands en unges Piges.

Den unge Pige vilde tale.

— Stille! sagde Faderen advarende. Husk Lægen foreskrev absolut Ro. Stakkels unge Mand, han har lidt meget.

— De behøver ikke at være stille raabte den syge, hos hvem Erindringen med ét Slag var vendt tilbage. Jeg husker det altsammen nu — alt! Hvorledes jeg brød ind i Huset — Ildens pludselige Udbrud — alt!

— Der ser Du, Ethel, vi har forstyrret ham! sagde den gamle bebrejdende.

— Nej, nej! udrød Meriton. De forstyrrer ikke — jeg maa sige det — netop nu. Jeg kan ikke ligge her og tage imod Deres Godhed og Omhu; thi om jeg ogsaa er en Usling, saa er jeg dog ingen Hykler. Hvem antager De mig for?

Meget forbausede over hans ophidsede Tale svarede de ikke.

— En Helt maaske? gentog han. De antager mig for en Helt, og saa er jeg kun en almindelig Indbrudstyv.

— I den Forstand, at De brød ind, da de saa Ildsluerne.

— Nej, De forstaar mig ikke! svarede Meriton og gav sig omstændelig til at forklare alt. Da De faldt, var jeg i Færd med at

gaa op ad Trapperne med et Jernrør til Vaaben — og havde jeg mødt Modstand, var jeg blevet til mere end en Tyv!

— Og mit Fald gjorde Dem til en heltmodig ung Mand, som vovede Livet for at frelse en andens, svarede den gamle Mand rolig. Hvem af os Mennesker ved vel, hvad man vilde blive om ikke Forsynet vaagede over os. Men vær rolig, unge Mand, Nød og Fattigdom skal ikke oftere faa Dem til at handle i Uoverensstemmelse med Deres bedre Jeg. Vel, Ethel, det vil vi sørge for?

Den unge Pige trykkede til Svar den syges Haand.

Vildfarende i den store Urskov.

— 0 —

En hjemvendt Dansk-Amerikablev for godt 50 Aar siden vildfarende i en af de store Urskove, under sit Ophold i Amerika. Han ejede en lille Farm og søgte af og til en Fortjeneste ved at kløve og tilhugge de kæmpemæssige Stammer i en noget borte liggende Urskov, som afgav det bedste Træ til Materiale for et Skibsværft, der laa paa den anden Side Floden.

En Dag begav han sig med Øksen paa Skulderen til Skoven. Det var hen paa Foraaret; men paa denne Aarstid dækker ofte en tyk Taage Landet, desuden er Skovene saa lidt forskellige, at ethvert Træ er ens.

Manden, om hvem her fortælles, havde allerede gaet i længere Tid, da den Tanke opstod hos ham, at han vist nok maatte være forbi det Sted, hvor han plejede at gøre Holdt. Han antog, at han kun var gaaet noget for hurtigt forbi Stedet.

Imidlertid svandt Tiden, og Solen nærmede sig bestandig mere Horisonten; men for den vildfarne Farmer blev alle Genstandene indhyllede i et mystisk Slør. Han vandrede om i denne døde Natur, som en eneste Sjæl, der havde overskredet Skyggerigets Grænser og ikke møder et Væsen af sin Slægt, med hvem den kan udveksle Tanker.

Solen gik ned, og nu opfyldte Myriader af Insekter Luften med deres Summen. En Ugle skreg og Aftenvinden susede gennem Træerne, hvorfra den kolde Dug dryppede ned. Der var ingen Maane.

Farmeren besluttede omsider ikke at slæbe sine udmattede Lemmer længere frem, men tog sit Nattekvartier paa den fugtige Jordbund. Med Inderlighed bad han Gud, at hans Familie maatte faa en roligere Nat end den, han skulde tilbringe, og han oppebiede med feberagtig Bevægelse den lyse Morgen, men da Morgenen brød frem, faldt den sædvanlige Taage. Han begav sig igen paa Vej i det svage Haab at træffe paa en bekendt Genstand.

Hele denne Dag gik han med frugtesløse Anstrengelser for at finde tilbage til Hjemmet, og da Natten brød frem, havde Træthed, Sult, Tørst og Uro næsten gjort ham fortvivlet.

Plaget af Sultens Kvaler spiste han af de Rødder, der stod omkring ham.

Denne Nat blev endnu værre, end den foregaaende. Næste Morgen begyndte han igen sin Vandring. Solen viste sig i hele sin Pragt, men ogsaa denne Morgen mødte kun ubekendte Genstande hans spejdende Øje. Han saa da pludselig en Skildpadde for sin Fod. Endskønt han vidste, at den vilde føre ham til et Vandsted, dersom han langtsomt vilde følge efter den,

var hans Sult for stærk. Med et Slag af Øksen huggede han Dyret itu og fortærede det.

Dage fulgte paa Dage, Uger paa Uger. Han ernærede sig ved Rødder, Frøer og Rotter. Hans Klæder blev pjaltede. Haaret hang sammenfiltret ned over Ansigtet, og han lignede et Skelet.

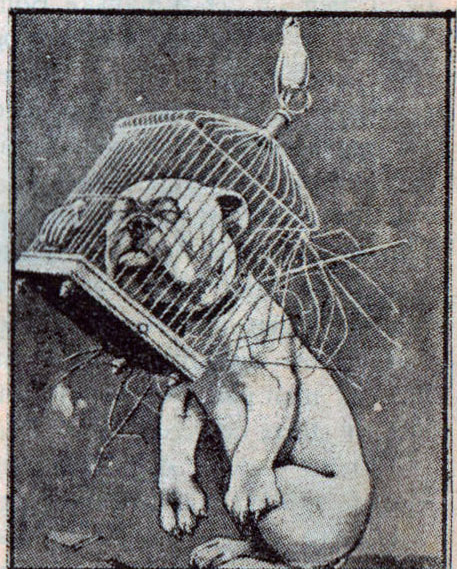
En Dag lagde han sig ned i Græsset ved et Træ for at dø af Udmattelse og Hunger, da han pludselig som i Feberdrømme troede at høre Aareslag i Vandet. Han lyttede med Spænding, og snart blandede sig menneskelige Stemmer mellem Aarenes Slag. Den stakkels vildfarne Farmer rejste sig med stort Besvær.

Han udstødte et Skrig af Glæde, da han saa en Baad styre hen imod Stedet, hvor han stod. Folkene standsede og nærmede sig Strandbredden, og han blev fundet, hvorefter han blev bragt til sit Hjem, hvor hans Hustru og Børn modtog ham med Glæde og plejede ham, saa han atter kunde arbejde efter nogle Maaneders Forløb.

En 35 Aar gammel Tragedie opklaret.

En Høstdag i 1898 var i Følge Holbæk Amts Venstreblad det eneste Barn af en Gaardejer i Burgeis i Østrig, en 6-aarig Dreng gaet med Hyrderne op i Sæterne. Han forsvandt sporløst. Hyrderne kunde kun meddele, at Drengen havde leget, som han plejede, og bl.a. havde søgt efter Bær i Skoven. Denne blev undersøgt flere Gange, men Drengen var og blev borte. Moderen sørgede sig ihjel, og snart fulgte Manden hende i Døden. Den gamle Affære er vel aldrig bleven glemt, men ingen havde dog tænkt den Løsning, som lige er bleven offentliggjort af en Præst. Denne havde modtaget en Tilstaaelse af af en døende Wienerborger. Han deltog i 1898 sammen med to andre Østrigere i en Jagt i Skoven ved Burgeis. De havde sporet en Buk inde i Krattet, og da de hørte noget pusle bag Buskene, skød den ene. Der hørtes et Barneskrig, og da de ilede derhen, fandt de ikke en Buk men den lille Dreng, som kort efter udaandede. Af Skræk for Følgerne havde de bundet nogle store Sten fast til Liget og saa sænket dette ned paa Bunden af den lille mudderfyldte Skovsø. Derefter havde de skyndsomt forladt Egnen, men havde tilsvoret hinanden intet at røbe, dog saaledes at den, der levede længst, skulde skrive Gerningen for en Præst inden han døde.

Man har nu tømt den lille Skovsø, og dybt nede i Mudderet fandt man ganske rigtigt Skelettet af Drengen, som nu er begravet i samme Grav, som hans ulykkelige Forældre.

Af Skade bliver man klog.

Her ser I, hvorledes det gik Hvaps, da han vilde drille Papegøjen.

Mit store aarlige Udsalg

begynder Mandag den 8. Januar

Der er fremlagt en Mængde Rester til halv Pris. Særlig kan fremhæves Gardinrester og en Mængde Kjoler meget billig. Paa alle kurante Varer gives 10 pCt. Rabat ved kontant Køb, dog er Uldgarn undtaget.

Se Vinduerne paa Søndag

Allinge Messe ved Th. Holm.

Allinge-Sandvig Sygekasse.

Al Kontingentrestance til Sygekassen for 1933 maa være indbetalt inden 15. Jan. (Se Vedtægten Side 42, Stk. f og g). Kontoret er aabent Hverdage fra Kl. 2—4 og Lørdag Aften fra Kl. 7—9. **Bestyrelsen.**

Efter endt Udvidelse af min Ladestation

ser jeg mig istand til at nedsætte Prisen for Opladning af Radio-Akumulatorer til 2,25 pr. Kvartal eller 90 Øre pr. Stk. fra 1. Januar 1934.

NB. Nye Akumulatorer leveres til Fabrikspris. — Tlf. 98.

Carl Pedersen, Smedemester, Allinge.

Tegn Abonnement paa Nordbornholm

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle Foreninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at „Nordbornholm“ faar saa stor en Udbredelse som mulig. —

Den Krone, Bladet koster pr. Kvartal, godtgøres ved Avertering indenfor samme Tidsrum, og gør det muligt for os at vinde nyt Opland.

Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar en betydelig ekstra Rabat. Mangler De en god Idé ved Ud-kast til en virksom Reklame? Vi er altid til Tjeneste med gode Raad og billigste Pristilbud.

Alle Slags rene, sunde Kornvarer

tages fremdeles som Betaling ved Indkøb af alle Købmands-varer — ogsaa Foderstoffer, Kul, Koks, Brædder, alle Bygningsartikler m. v. — og bliver afregnet til højeste Notering.

Nordlandets Handelshus.

Specielt Tilbud

for unge og ældre Herrer, som ønsker solide, moderne, klædelige **Hatte eller Huer**

til Vinterbrug. Udvalg og Lager er stort og Priserne meget rimelige. Se Vindusudstillingen.

Nordlandets Handelshus.

Mange stærke Uldtæpper sælges bill.

Graa Tæpper, stor Størrelse,	koster 2,10 Øre
do. do. meget svære	5,90 —
Lyse do. normalf., svær, blød Kvalt.	7,50 —
do. do. extra, store, prima do.	11,50 —

Se Vinduerne!

Nordlandets Handelshus.

Offentlige Foredrag.

Mandag d. 8. Jan. Kl. 20 i den gl. Raadhussal i Sandvig.

EMNE: **En Verden i Opløsning, Hvad gaar vi i Møde?**

Torsdag d. 9. Jan. Kl. 20 paa „Hammershus“, Allinge.

Nationernes Forbund — Fred og Afrustning.

Vil Folkets Drøm om Krigens Afskaffelse ved Folkenes Forbund nogensinde gaa i Opfyldelse? Den hellige Skrift har forudsagt Folkenes Forbund og Enderesultat. Samme Emne:

Onsdag d. 10. Jan. Kl. 20 i den gl. Raadhussal Sandvig.

Alle indbydes venligst. Fri Adgang. **J. Warrer Christiansen.**

Biografen.

Søndag — Kl. 7 og 9.

Regimentets sorte Faar.

En rigtig Soldaterfilm, med mange morsomme Soldaterløjer. Forbudt for Børn.

Olsker Sygekasse

Kontingentet skal herefter betales regelmæssigt til Opkræveren, der kommer i første Halvdel af hver Kvartalsmaaned.

Tejn Brugsforening.

Ægbøgerne bedes indleveret til Sammentælling inden 15. Januar. **J. Pedersen.**

Bedegade Svineavlforening

afh. Generalforsamling Mandag d. 5. Jan. Kl. 3 paa Lille Krashavegd.

En flink Pige

kan faa Plads. **Gartner Kofod, Hallelyst.**

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassevilkaar 3 — — **Boxer udlejes.**

Fest uden Sange er ikke nogen rigtig Fest!

En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faer De Allinge Bogtrykkeri.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigst.

Allinge Bogtrykkeri.

Børnenes Rubrik.

★ Vidunderbørn træffer man hyppigst i Musikkens Verden. I andre Kunstarter er de mere sjældne.

Denne unge Pige er kun 15 Aar gammel, men er allerede berømt Kunstner, og har opnaaet den sjældne Ære at faa sine Billeder optaget paa det kgl. Akademi i London. Her ser vi hende undersøge en af sine Raderinger, der skal reproducere.

Det er imidlertid ikke alle givet at kunne smykke Væggene med egne Kunstværker, men saa fin-gernemme bør vi være, at vi kan tapetsere vore Værelser selv.

Her ser du, at Samfundet venter af dig, ikke alene, at du skal være en flink Elev i Skolen, men ogsaa at du allerede som Barn skal være din Moder en Støtte i Hjemmet. Nu lærer Pigerne i de større Skoler baade Madlavning og Syning, og de kan ogsaa lære

saadanne praktiske Ting som Tapetsering. Vi har allesammen godt af at hjælpe med. Tro ikke at de rige Folks Børn, der vokser op i Lediggang, er lykkeligere end du.

Hvad mener du om denne lille Negerdreng, som er sendt til Mærked med en Gris? Han har bunden den fast til et Bræt og bærer den i en Snor over Skulderen — det gaar lettere end at drive den. Tror I ikke han vil være stolt, hvis han faar Grisen godt betalt.

De Mænd, du ser paa dette Billede, er ogsaa sorte i Ansigtet, men de er ikke Negre. Det er amerikanske Opdagelsesbetjente, som hver Morgen gaar rundt i Fængslet, for at se de Forbrydere, der er fanget i Nattens Løb. Ofte kan de blandt de Fyre, der er arresteret for natligt Slagsmaal, finde Forbrydere, der er eftersøgt for andre svære Lovovertrædelser — og da det har sin store Betydning, at disse Betjente forbliver ukendte, saa ovtræder de med Maske paa.

Alle Sorter prima

Vinterbrændsel tilbydes.

Store engelske Ovnkul. Store slesiske Ovnkul. Westphalske Ovnkul af meget kraftig Kvalitet. Antracite-Ægbriketter og ekstra gode Smedekul.

Disse ekspederes fra Lager til særlig billig kontant Pris — og frit tilkørt i hele Læs.

Nordlandets Handelshus.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet.

Det betaler sig

at avertere

i det lokale Blad

NORDBORNHOLM.

En Lykkeskat.

—0—

Udenfor Villa „Solskin“ snurrede Ole Dreyers gamle to Personers Fordvogn urosvækkende. Ole selv kastede Resterne af den femte Cigaret og sukkede utaalmodigt. Hans halve Liv gik med at vente paa Kirsten, og i Dag var det sværere end nogensinde, da han ikke følte sig sikker paa om hun kom. Siden Kirsten havde lært Kaptajn Tang at kende, var hun bleven saa uberegnelig. Stakkels Ole, han havde lært Skinsygens Kvaler at kende. Denne halvgamle Kaptajn, som havde rejst hele Jorden rundt, var ham ikke saa lidt overlegen. Og hvor han saa vigtig og fornem ud, naar han kom ssende i sin store blaa Hudson-Vogn. Ole sukkede hjerteskrærende.

— Stakkels Dreng, hvor er det Synd, du har maattet vente saa længe paa mig, og jeg er endda sikker paa, at jeg har glemt noget.

Kirsten stod eftertænksomt med sin lille elegante Sko paa Vogntrinet.

— Nej, jeg kan alligevel ikke komme paa det. Vil Du køre mig ind til Østergade til at begynde med?

— Frokost først! indvendte Ole.

— Som du vil, lo Kirsten.

Frokost med Kirsten, saa var Livet atter værd at leve, tænkte Ole, og han førte hende til en hyggelig Restaurant. Gæsterne kiggede beundrende paa hende, men hun var ogsaa saa ung og smuk og saa saa glad ud, at man blev i godt Humør bare ved at se paa hende. Ole følte sig som i den syvende Himmell!

— Jeg skal købe en Masse Ting, og du maa endelig hjælpe mig med at vælge.

— Du lovede at vi skulde køre en Tur opad Kysten, sagde Ole skuffet.

— Det vil være herligt, lad os skynde os at faa Indkøbene overstaaet.

— Ja vist — lad os det.

Det var nogle lækre Toilettsager, Kirsten købte. Badesalt, Crème, Parfume, Pudder og Guderne maa vide, hvad alle Herlighederne hed.

Udenfor Søstrene Livins elegante Dame-Lingeriforretning maatte Ole holde og vente, medens Kirsten gik ind for at købe utallige smaa Pakker i lyserødt og lyseblaat Papir, som hun kastede i Oles Arme, da hun kom ud.

— Færdig?

— Ja, jeg tror det, svarede Kirsten eftertænksomt og derefter pludselig: Naturligvis! Jeg synes nok, der var noget, jeg havde glemt — det er Moster Kirstens Fødselsdag i Dag, og jeg maa købe noget til hende. Jeg har ikke Anelse om, hvad jeg skal købe, kan Du ikke finde paa noget, Ole?

— Med et saadant Navn, som Kirsten, fløj det ud af Ole.

— Aa, min kære Dreng, hun er en praktisk gammel Dame. Mor har fortalt mig, at hun er blevet bedraget engang i sine unge Dage. Jeg forstaar mig ikke paa saadanne trofaste Mennesker. Egentlig er hun ikke saa gammel, hun er ti Aar yngre end Mor. Lad mig sel

Hun er 34 eller højst 35, men hun ser ud til at være mindst 80 Lad os køre hen til Bredgade og finde noget.

Ligesom de kørte ind i Bredgade mødte de Kaptajn Tang i sin blaa Vogn. Ole vilde køre forbi med en Hilsen, men Kaptajnen vendte sin Vogn og indhentede dem

— Hvilket Held! Jeg har lige telefoneret til Dem, sagde han til Kirsten, den Mand, som jeg talte om, ham, med Gravhundehvalpene

til Salgs sælger dem i Morgen. Vi maa tage ud til ham, hvis vi vil have en. Han saa paa sit Ur. Vi kan lige naa det, hvis vi tager af Sted nu. Hvad siger De til det? Vi er hjemme til Middag.

— Aa, jeg vil forfærdelig gerne have en, sagde Kirsten og vendte sig til Ole.

— Vær en Engel, og tag mine Pakker med hjem. Og for Himlens Skyld, køb noget til Moster Kirsten og send det straks til hende.

Hun søgte i sin Taske og tog et Kort frem.

— Her er hendes Adresse, hvorefter hun, da hun saa Oles skuffede Ansigt, sagte hviskede:

— Vær nusød, Elskede, og gør det. Jeg skal give Dig ligesaa mange Danse, som Du ønsker i Morgen Aften.

Naar hun saa saadan paa Ole, vilde han med Glæde hente Maanen til hende. Men da hun flyttede over i den blaa Bil og forsvandt, var det en meget bedrøvet og vred Ole, der blev tilbage.

Inkonsekvent anklagede han Moster Kirsten for det skete.

— Gamle Kat, tænkte han hævn-gerrigt. Havde det ikke været din Fødselsdag, havde vi ikke haft noget at gøre i Bredgade og altsaa heller ikke mødt den gamle Søulk.

— Skal jeg ikke pakke Deres smaa Pakker sammen i en, foreslog Ekspeditricen elskværdigt.

— Jo, mange Tak! svarede Ole.

Ole tog begge Pakkerne under Armen og lagde dem ud i Vognen, saa kørte han hen til Moster Kirsten og afleverede den ene. Den anden tog han med sig hjem.

— Jeg kører hen med den til Kirsten senere i Aften, tænkte han.

— — —

Moster Kirsten sad og stirrede ind i den aabne Kamin. Hun var 34 Aar i Dag, og hendes Liv syntes sluttet, ingen brød sig om, hvad enten hun levede eller døde, tænkte hun bittert. Ingen havde husket, at det var hendes Fødselsdag uden Ida, hendes unge Pige, og hun havde givet hende en haandstrikket Trøje af mørklilla Uldgarn

En strikkes Trøje, hun var altsaa en gammel Kvinde. Hun gik ind i et andet Værelse og tog et Skrin, som hun aabnede og tog et Bundt Breve op af. Johannes' Brev! Hun smilede haanligt. Hun havde tabt Troen paa Mændene, fordi han havde været falsk, og Brevene beholdt hun kun for at fordybe sin Foragt for Menneskene og sin Bitterhed.

Peter, den gamle Tjener, kom ind med et venligt Smil til sin Frue.

— Denne Pakke er lige kommet fra Frøkenens Søsterdatter, sagde han høfligt.

Moster Kirsten skar interesse-løst Baandet af. Hendes Søsterdatter havde formodentlig sendt hende noget ligegyldigt, som hun plejede, tænkte hun gnavent.

Men nej! Pakken indeholdt en lys laksefarvet Georgettekjole, over broderet med Perler, saa den lignede en Drøm, i en anden Pakke laa der Undertøj i det lækreste crêpe de Chine i lyserødt og lavendelblaat, besat med smalle tynde Kniplinger og endelig var der en Pakke med Parfume, Crème og Pudder.

Helt overvældet samlede hun det sammen og gik op i sit Soveværelse.

Lysten til Eventyr kom over hende. Hun besluttede at fejre sin Fødselsdag for sig selv, hun vil klæde sig i alt det lækre Tøj og drikke Chokolade med en fin Kaffe til.

Hun friserede sit pragtfulde Haar særlig smukt, og fandt et Par lyse

elegante Selskabssko frem, som kunde passe til Kjolen.

Og da hun var færdig og betragtede sit eget Spejlbillede, rødmede hun af Glæde over endnu at være ung og smuk.

— Jeg vil have rigtig Fødselsdagschokolade, sagde hun til den forbausede Kokkepige.

— — —

Kaptajn Tang og Kirsten var naaet til Manden med Hundene, og Kirsten valgte en yndig lille Gravhundehvalp, som hun tog med sig. Paa Hjemvejen begyndte det at regne, og da det var umuligt for Kaptajnen at faa Kalechen til at sidde, varede det ikke længe før de begge var drivvaade. Hvalpen rystede og klynkede saa det var en Gru at høre paa, Kaptajnen bandede, og Kirstens Næse blev rød.

— Min Moster bor lige herved, sagde hun til sidst. Mon vi ikke gør bedst i at søge Ly hos hende til det holder op?

Kaptajnen følte sig vældig godt tilpas. Det hyggelige og smagfuldt møblerede Værelse, den aabne Kamin, det indbydende Bord, og fremfor alt Moster Kirsten selv, der beredte ham en Nydelse, som han aldrig før havde kendt.

— Hvilken Kvinde! tænkte han. Hun overgaar sin Søsterdatter mange Gange.

— Hvor ser Moster Kirsten yndig ud, var Kirstens første Tanke, og hendes Kjole ligner meget den, jeg købte i Dag.

— Hallo, der er jo Ole, sagde hun pludselig, da et vældigt Spektakel af en Bil hørtes. Jeg formoder, at han kommer med din Fødselsdagsgave.

— Kæreste, den har jeg allerede faaet, den er henrivende. Tænk, jeg glemmer helt at sige Tak.

Kirsten tænkte paa, hvad det vel kunde være, og gik ud for at faa det at vide af Ole.

— Jeg forvekslede Pakkerne og gav din Moster alt, hvad du havde købt til dig selv, sagde han forlegent.

Kirsten stirrede maabende paa ham, saa sagde hun pludselig:

— Ikke et Ord om det til Moster. Hvorefter de begge gik ind.

— Vi haaber, Moster, at du kommer til mit Bal i Morgen, sagde den lille Kirsten indsmigrende, da de var ved at tage Afsked.

— Men de mange moderne Danse?

— Vi skal nok hjælpe Dem, sagde Kaptajnen ivrigt.

— Jeg har Lyst til at komme.

— Paa Gensyn i Morgen da!

— Paa Gensyn!

Kaptajnens og Moster Kirstens Øjne straaledede glade til hinanden, saa glade, at Ole gav sig til at klappe den sorte Kat, han holdt i Haanden.

— Min Lykkekat, mumlede han taknemligt.

— Vi vil give Moster Kirsten Hundehvalpen i Bryllupsgave, tilføjede han leende.

Og saa kyssede han sin Kirsten midt paa Munden, og hun gjorde ikke Spor af Modstand.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Allinge Skærereri

anbefaler sig med al Skæring, Høvning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

De Averterende

anmodes høfligt om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselblanketter, Visithort og Takkehort, Love og Regnskaber, Sange og Salmer, Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Kofoed & Mortensens Byggeforsretning

Ligkiste-Lager

Ligtøj og Ligsenge

Ordning af Begravelser

Tlf. 77 og 79

Er De i Tvivl om hvor De skal købe Kolonialvarer?

Gaa hen i PRIMA!

Kløver, Græs & Roefrø af Udsæd 1934

Bestillingslisterne fra Dæhnfeldts Frøhandel i Odense udsendes i disse Dage og samme bedes venligst udfyldt og indsendt snarest - tilligemed Ordre paa Kunstgødning og Salpeter til Føarslevering.

Nordlandets Handelshus.

Total-Udsalg

af færdigsyede Herreklædninger, Overfrakker, Ulstre, Regnfrakker m. m. samt Drenghabitier og Klædevarer.

Alt sælges til ekstra nedsatte Priser.

Samtidig anbefales vort righoldige Lager i Manufaktur, Trikotage og Garner, Arbejdstøj og Fiskerbenklæder.

Jens Hansen.

Uddrag af Køreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afgaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30 i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Alling	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Kyllingefoder

en gros & en detail

til Vinterkyllinger er paa Lager og anbefales fra

Telefon Nexø 13

NYMØLLE, NEXØ.

Gør Deres Indkøb hos de Handlende, som averterer her i Bladet.